

Samařská žena, studna a voda života (Kázání při 1. skrutiniu křtu dospělých)

(Jan 4,5-42)

Dnes budeme účastni 1. skrutinia coby bezprostřední přípravy na křest dospělého.

Skrutinium jsou modlitby za katechumena a záměrem těchto modliteb je:

- očišťovat mysl i srdce katechumenů,
- posilovat proti pokušení, aby uzrál jejich správný úmysl, aby niterněji lnuli ke Kristu
- a rozhodněji pokračovali ve snaze milovat Boha.

Při prvním skrutiniu se čte Janovo evangelium o Samařské ženě, kde Ježíš je představen jako ten, kdo má moc dát dar živé vody, vody tryskající do života věčného.

Na začátku Janova vyprávění psaného ze vzpomínek a podníceného Duchem Svatým se setkáváme s putujícím **unaveným Ježíšem**, který se kolem **poledne** posadil jistě ve stínu **u studny** a setkal se **ženou šesti mužů - samaritánkou**. Ježíš k ní **mluvil slova**, která přinesla víru. Jsou zde některé detaily - věřím, že duchovní symboly, u kterých se zastavíme.

1. Unavený Ježíš a poledne

Může být Bůh někdy unavený? Může se zdroj života vyčerpat? Bůh je jako stále tepající srdce, kdyby se znaveností zastavilo, člověk by zemřel. Bůh je na rozdíl od lidského srdce nezastavitelný a nevyčerpatelný. Je to zdroj života a život sám. Ale tento Zdroj života se ponořil z lásky k nám do našeho způsobu života a přijal i onu unavenost na cestě pod prahnoucím sluncem.

- Lidský život unavitelný je. Poledne je symbolem vyhledávaného denního odpočinku. Poledne je také symbolem jedné části lidského života, kdy na člověka padne únava - není to ještě večer, kdy přijde únava po celodenní práci. Je to únava mezi dnem, mezi životem. Právě v poledne se Ježíš setkává s ženou pěti mužů.

2. Žena šesti mužů

- Ne náhodou se unavený Ježíš setkává se ženou, která už měla pět mužů. Tato žena mohla jevit známky jisté rezignace. Unavenosti uprostřed života. Duchovní otcové to nazývají „poledním démonem.“
- Můžeme uvažovat, jak to bylo ve starověku, že žena měla už pět mužů. Buď jí těch předcházejících pět nevyhovovalo, nebo spíše ona jim, jak by to spíše odpovídalo zvyklostem doby, nebo všech pět postupně zemřelo a s tím šestým už nechtěla ani manželství uzavírat.

- Ovšem právě s ní a jí podobnými se Bůh chtěl osobně setkat. Snad právě proto nechal Ježíš odejít všechny učedníky, aby byl sám pro tu ženu. Proč asi čteme i my toto evangelium? Pro koho je tento příběh napsán, když ne pro podobně znavené lidi?

3. Setkání u studny

- Setkání u studny není jen tak náhodou. Studna je v orientu, stejně jako i kdekoli jinde zdrojem života.
- Ovšem ne na všechno stačí voda, jak zdroj života. *„Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká, dej mi napít, spíše bys ty prosila jeho, aby ti dal živou vodu. Voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“*

Toto byla klíčová věta vyprávění.

„Kdo bude pít jen z této studny, bude mít žízeň pořád dál.“

- Buddhismus učí, že za veškerými problémy světa je žízeň k životu. Kdo nechá tuto žízeň vyhasnout, stane se svobodným. Čím, ale člověk naplní svůj život?
- Sv. Augustin učí jak naplnit žíznící život: člověk, žízní po všem, co se mu nabízí, ale není nikdy zcela syt, žízeň člověku zůstává ještě větší, dokud nenalezne Boha. Naše srdce bude tak dlouho žíznit a hledat tak dlouho nasycení v tomto světě, dokud nenalezne Boha. Dokud tak neučiní, bude chtít od přírody, od života i od druhých lidí, to co mu může dát jenom Bůh sám, a tím mu hrozí, že zdroje svých potřeb často i zničí. Zde začíná veškerá křesťanská ekologie i sociologie, nakonec i psychologie. Nechat napojit své srdce Bohem, živou vodou.

4. Známe Boží dar, o kterém mluví Ježíš?

„Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká, dej mi napít, spíše bys ty prosila jeho, aby ti dal živou vodu...“

- *„Kdybys znala Boží dar“* Jak je to s námi? Víme o Božím daru? Co nám může dát Bůh? Člověk zdánlivě nasycený světem ani o nějakém Božím daru nepřemýšlí. Chodí si ke svým studnám, kterými zatím hasí své nejrůznější žízně. Kam chodíme čerpat my? Kde jsou naše zdroje, studny? Co nám přináší oddych, zotavení, rozptýlení?
- O takovýchto studních říká prorok Jeremiáš: *„Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpuhané, jež vodu neudrží“* (srov. 2,13).

„Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká, dej mi napít, spíše bys ty prosila jeho, aby ti dal živou vodu...“

- Je zde skvělá jedna věc, také u naší studny - studní najdeme Ježíše, jak na nás čeká. Čeká nás u dobrého filmu, u internetové hry, u skleničky alkoholu, u jiných rozptýlení, víme, že neměl problém chodit "kamkoli" i do "různých společností".
- Sv. Otec říkal Iráčanům při jeho návštěvě tato slova: *"Drazí bratři a sestry, když se stáváme oběťmi zvláštních zájmů, rozdělení a pomsty, Bůh nás nenechá zemřít v našem hříchu. Ani když se k němu obrácíme zády, nikdy nás neponechává na pospas nám"*

sameým. Hledá nás, stihá nás, aby nás povolal k pokání a očistil. "Jako, že jsme živ - praví Hospodin Ezechielovými ústy - nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. (Ez 33,11). Pán chce, abychom byli zachráněni a stali se živým chrámem jeho lásky, v bratrství, ve službě a v milosrdenství." (FRANTIŠEK, Kázání 7.3.2021 v Irbílu; Irák).

- U každé z našich studen, mimo Boha, jak říká prorok Jeremiáš „rozpukaných, které vodu nezadrží“ nás obdivuhodně čeká a hledá Ježíš. Právě zde nám chce dát napít jinou vodu, než kterou chodíme čerpat. Právě zde nás chce odvést k „nevysychající studni“, kterou je On sám.

„Kdo se však napije vody, kterou mu já dám, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného“ (Jan 4,9).

- Je zde jedna zvláštnost. Voda netryská z nebe k nám. Ale pramen, který můžeme získat, bude tryskat od nás do nebe. Co to znamená? Bůh není zahrádkář našich malých zahrádek, aby vyplňoval naše drobná přání. On nás chce nalodit zde na zemi, aby nás převezl řekou života vycházející z jeho pramene do své země, do své zahrady, do svého světa.
- Kde můžeme nastoupit? Právě u našich "falešných studní života" u našich zdrojů potěšení.

*„Nastává hodina – ano, už je tady – kdy **opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě**. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele“ (Jan4,23).*

- Vedeni Duchem Svatým si přiznáváme, kde opravdu Boha ve svém životě hledáme, i když ho vlastně ani přímo nezamýšlíme, nyní mluvíme o oněch rozpukaných studních našeho života. Toto si přiznat je startovací molo k rozhodnutí a plavbě s Bohem do jeho země zaslíbení a to je sám Kristus.